

I.dz. PA - 515 16/26260/15
RTJ- 42/13

DECYZJA

Na podstawie art. 10 ust. 1, ust. 2 pkt 1, ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r., poz. 576 z późn. zm.) oraz art. 104 i art. 268a ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z. 2013r. poz. 267 z późn. zm.)

po rozpatrzeniu wniosku:

Pana

zam.:

o d m a w i a m
wydania pozwolenia na broń palną bojową do ochrony osobistej

UZASADNIENIE

Zgodnie z przepisem art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji, właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni.

Jako ważną przyczynę posiadania broni palnej do ochrony osobistej ustawodawca wskazał stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia wnioskodawcy (art. 10 ust. 3 pkt 1 ustawy o broni i amunicji).

W dniu 10 listopada 2015 roku Pan zwrócił się do Komendanta Wojewódzkiego Policji z siedzibą w Radomiu z wnioskiem o wydanie pozwolenia na jeden egzemplarz broni palnej bojowej do ochrony osobistej.

Wniosek swój uzasadnił pełnią od piętnastu lat służbę w Policji, w tym w Oddziale Prewencji Policji, Komisariacie Policji Portu Lotniczego Warszawa Okęcie, od 2002 roku w Wydziale Wywiadowczym (obecnie Wywiadowczo-Patrolowym) Komendy Stołecznej Policji, zaś od 2010 roku w Biurze Operacji Antyterrorystycznych Komendy Głównej Policji. Wskazał, iż pełniąc służbę w Wywiadzie Wywiadowczo- Patrolowym Komendy Stołecznej Policji do jego obowiązków należało między innymi zatrzymywanie na gorącym uczynku sprawców najbardziej uciążliwych społecznie przestępstw (przestępczość samochodowa, narkotykowa, kradzieże i rozboje). Realizował również zadania zlecone przez Centralne Biuro Śledcze Policji oraz Wydział do Walki z Terrorem Kryminalnym i Zabójstw Komendy Stołecznej Policji, które wykonywane były bez umundurowania, przez co narażony był na identyfikację i ataki ze strony przestępców, także w czasie wolnym od pracy.

Wnioskodawca zaznaczył, iż obecnie specyfika jego służby w Biurze Operacji Antyterrorystycznych Komendy Głównej Policji polega na fizycznym zwalnianiu terroryzmu we wszystkich jego przejawach. W trakcie wykonywania czynności służbowych dokonuje zatrzymań szczególnie niebezpiecznych przestępców, posiadających broń palną lub materiały wybuchowe, czy też wobec których istniało podejrzenie ich posiadania. Niejednokrotnie w wyniku przyjętych założeń planu, bądź dynamikę przebiegu zadań

służbowych, nie jest w stanie zachować anonimowości. Dodał również, iż ze względu na obowiązujące przepisy jest zobowiązany zdać w określonych przypadkach przydzieloną broń służbową i jest pozbawiony wówczas obrony. Posiadanie broni palnej bojowej do ochrony osobistej, w ocenie wnioskodawcy, będzie stwarzało poczucie jego bezpieczeństwa oraz bliskich, a także pozwoli obronić się w przypadku ataku.

W toku prowadzonego postępowania uzyskano następujący materiał dowodowy:

- Zaświadczenie z dn. 06.11.2015r. potwierdzające, iż [REDAKTOWANE] jest funkcjonariuszem Biura Operacji Antyterrorystycznych Komendy Głównej Policji i posiada przydzieloną broń służbową;
- Informację z Krajowego Rejestru Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości stwierdzającą, iż wnioskodawca nie jest osobą skazaną za popełnianie przestępstw;
- Wywiad środowiskowy z dn. 03.12.2015r., sporządzony przez funkcjonariusza Posterunku Policji [REDAKTOWANE] z którego wynika, iż [REDAKTOWANE] w miejscu zamieszkania posiada nienaganną opinię, jego rodzina nie jest objęta procedurą „Niebieskie Karty”, nie odnotowano przypadków nadużywania alkoholu, zażywania narkotyków lub środków odurzających, nie był zatrzymywany w Pomieszczeniu dla Osób Zatrzymanych. W okolicy miejsca zamieszkania wnioskodawcy znajduje się zabudowa domów mieszkalnych jednorodzinnych. Okolica, w której zamieszkuje nie należy do rejonów o zwiększonym zagrożeniu przestępczością, nie jest rejestrowana zwiększona ilość interwencji policyjnych. Nie znajduje się także w bezpośredniej okolicy mogącej ułatwić ewentualnym sprawcom dokonanie zamachu na członków rodziny opiniowanego, jak również nie dochodzi do zwiększonej liczby ataków chuligaństwa, wandalizmu, bądź zaczepiania osób przez element przestępczy lub osoby nietrzeźwe;
- Pismo uzupełniające podanie z dnia 20.11.2015r., w którym wnioskodawca na potwierdzenie istnienia stałego, realnego i ponadprzeciętnego zagrożenia życia lub zdrowia dodaje, iż na początku 2011 roku nieznana osoba dokonała zniszczenia mienia na jego szkodę poprzez urwanie lusterek w pojeździe zaparkowanym w porze nocnej przy [REDAKTOWANE] natomiast na szronie znajdującym się na bocznej szybie został wykropany napis obraźliwy wobec strony, świadczący o posiadanej wiedzy, iż jest policjantem. Zaistniałego zdarzenia [REDAKTOWANE] nie zgłosił organom Policji, gdyż ściganie sprawcy w jego ocenie mogłoby nasilić negatywne działanie sprawcy. Wskazał także, sytuację na przełomie 2013/2014 roku dotyczącą kierowania przez nieznaną osobę wobec jego osoby gróźb karalnych, podczas dojazdu pociągiem do miejsca pracy. Poinformował o powyższym fakcie przełożonego, który polecił zmienić godziny dojazdu oraz środek transportu do pracy, jak również w przypadku zaistnienia tego typu sytuacji skontaktować się z dyżurnym BOA KGP, w celu uzyskania natychmiastowej pomocy od funkcjonariuszy wydziału. Zgodnie z zaleceniami, wnioskodawca zmienił środek transportu na samochód osobowy. Niemniej jednak, w obecnej chwili ze względu na sytuację finansową ponownie zamierza dojeżdżać pociągiem do pracy. Opisał także sytuację z listopada 2015r., gdzie podczas powrotu z pracy na ulicy [REDAKTOWANE] grupa mężczyzn będących pod wpływem alkoholu, próbowała go zaczepić, kierując do niego słowa „to ten pies”, wnioskodawca oddał się nie podejmując żadnych czynności. [REDAKTOWANE] zaznaczył, iż w BOA KGP, jak i Wydziale Wywiadowczo Patrolowym KSP niejednokrotnie spotykał się z kierowanymi gróźbami karalnymi, lecz nie zgłaszał ich organom ścigania. Jako funkcjonariusz BOA KGP, bierze także udział w wykonywaniu konwojów międzynarodowych drogą powietrzną, osoby konwojowane to sprawcy zabójstw, członkowie zorganizowanych grup przestępczych,

poszukiwani listami gończymi oraz europejskimi nakazami aresztowania. Konwoje wykonywane są drogą powietrzną, w tym także statkami rejsowymi, bez umundurowania.

- Odpowiedź na pismo z dnia 24.11.2015r., w którym dyrektor Biura Operacji Antyterrorystycznych KGP, informuje, że pełnienie funkcji w biurze, charakteryzuje się ponadprzeciętnym zagrożeniem narażenia życia i zdrowia policjanta, w związku z zatrzymywaniem szczególnie niebezpiecznych przestępców oraz zorganizowanych grup przestępczych. Stan zagrożenia [REDAKTOWANE] w ocenie jego przełożonego, nie wyróżnia go spośród innych funkcjonariuszy wykonujących te same zadania służbowe. Funkcjonariusz zgłosił jednorazowo w latach 2012-2013 w formie ustnej swojemu przełożonemu o groźbach ze strony osób trzecich, kierowanych podczas dojazdu transportem publicznym do miejsca zamieszkania. W powyższej sprawie nie zostały pojęte żadne czynności, ponieważ [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] zmienił trasy i godziny dojazdu. Przełożony wnioskodawcy, potwierdził fakt posiadania przez [REDAKTOWANE] służbowej broni palnej, którą przechowuje w miejscu zamieszkania.
- Protokół przesłuchania strony z dnia 18.12.2015r., w którym dodaje, że podczas konwojowania osób, broń palną służbową deponuje w jednostce Policji. Posiadanie broni palnej bojowej do ochrony osobistej, umożliwiłoby mu zapewnienie bezpieczeństwa również podczas dojazdu do lotniska i ewentualnego zdeponowania broni w Komisariacie Policji Portu Lotniczego Warszawa Okęcie i późniejsze pobranie jej po powrocie do kraju. Poinformował także, że w momencie przekazywania osoby zatrzymanej przez funkcjonariuszy na terenie obcego kraju, sporządzany jest Protokół przyjęcia osoby, gdzie umieszczone są dane osobowe konwojenta. Z protokołem tym, zawierającym informacje dotyczące przejmowanego depozytu zapoznawana jest osoba konwojowana, która może zapamiętać dane osobowe, w celu późniejszego ich wykorzystania.

Analizując zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, argumenty wnioskodawcy podniesione w podaniu o wydanie pozwolenia na broń oraz mając na względzie obowiązujące w zakresie wydawania pozwoleń na broń przepisy prawa, Komendant Wojewódzki Policji z siedzibą w Radomiu stwierdza, co następuje:

W polskim prawodawstwie uprawnienie do posiadania broni palnej nie należy do zakresu konstytucyjnych praw i wolności obywatelskich. Przeciwnie, uprawnienie to stanowi odstępstwo od generalnej zasady, iż posiadanie broni zagwarantowane jest jedynie dla funkcjonariuszy służb mundurowych wyposażonych w broń służbową podczas realizacji zadań. Skoro więc, omawiane uprawnienie stanowi wyjątek od reguły, to takie ustalenie prowadzi do konkluzji, iż przepisy regulujące przedmiotową kwestię winny być interpretowane w sposób wysoce restrykcyjny.

Pozwolenie na broń wydaje się, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni, przy czym w przypadku broni palnej do ochrony osobistej za ważną przyczynę uważa się w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia wnioskodawcy. Wskazane przesłanki muszą istnieć łącznie, a zagrożenie wynikać z obiektywnych okoliczności, nie zaś tylko z przekonania osoby wnioskującej o wydanie jej pozwolenia na broń. Ciężar udowodnienia takiego stanu faktycznego spoczywa na wnioskodawcy, co oczywiście nie zwalnia organu Policji z obowiązku podejmowania wszelkich czynności niezbędnych do ustalenia stanu

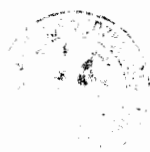

faktycznego sprawy oraz uzyskania całego materiału dowodowego pozwalającego na ocenę zasadności żądania. Wnioskodawca, może więc powołać każdą okoliczność, która jego zdaniem wskazuje na zagrożenie jego osobistego bezpieczeństwa, jednakże ocena, czy spełnione są wymogi art. 10 ust. 1 i 3 pkt 1 ustawy o broni i amunicji, należy do organu Policji. Organ ten, oceniając materiał dowodowy, nie musi podzielać zdania wnioskodawcy co do konieczności ochrony jego życia i zdrowia przy pomocy tak ostatecznego i śmiertelnościowego środka ochrony jakim jest broń palna.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że [REDAKTURA] spełnia pierwszą z przesłanek przyznania mu pozwolenia na posiadanie broni palnej w celach ochrony osobistej, a mianowicie nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku i bezpieczeństwa publicznego – nie jest osobą skazaną za popełnianie przestępstw. Trudno jednak ocenić, czy spełniona została przesłanka dotycząca zagrożenia jego życia i zdrowia.

W złożonym podaniu [REDAKTURA] jako główny argument potwierdzający występowanie u niego stałego, realnego i ponadprzeciętnego zagrożenia życia i zdrowia podał, iż od piętnastu lat pełni służbę w Policji. Niewątpliwie zagrożenie bezpieczeństwa osoby może być związane z rodzajem wykonywanej pracy lub pełnionej służby, ale w takim przypadku stopień tego zagrożenia musi być ponadprzeciętny, a ponadto musi mieć charakter stały i obiektywnie istnieć. Sam rodzaj wykonywanej pracy nie uzasadnia wydania pozwolenia na broń. Oznacza to, że fakt pełnienia przez piętnaście lat służby w Policji, choć powoduje, że osoba służbę taką pełniąca może czuć się zagrożona w stopniu większym od ogółu społeczeństwa, nie stanowi samoistnej przesłanki decydującej o wydaniu pozwolenia na broń. (Taki pogląd zaprezentował Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dn. 16.10.2008r. o sygn. akt VI SA/Wa 1503/08.).

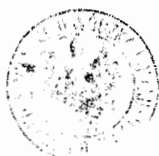
Wnioskodawca powołał się na zagrożenie wynikające z rodzaju pełnionej służby, niemniej jednak nie wykazał w toku prowadzonego postępowania, aby realnie takie zagrożenie występowało. Ograniczył się do ogólnego stwierdzenia, iż podczas pełnienia służby w Biurze Operacji Antyterrorystycznych KGP, niejednokrotnie spotykał się z kierowaniem, co do jego osoby gróźb karalnych. Podczas przesłuchania w charakterze strony zeznał natomiast, iż dokładnie nie pamięta, kiedy ostatnio kierowano w stosunku do niego gróźby, co więcej dodał, iż większa częstotliwość ich występowania, miała miejsce podczas pełnienia przez niego służby w wydziale, w którym już od ponad pięciu lat nie pracuje. Jakkolwiek w określonych sytuacjach [REDAKTURA] może obawiać się o swoje bezpieczeństwo nie świadczy to o występowaniu stałego zagrożenia jego życia i zdrowia. Ustawa o broni i amunicji wymienia trzy przesłanki udzielenia pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej. Aby uzyskać pozwolenie na posiadanie broni palnej wnioskodawca powinien wykazać ważną przyczynę uzasadniającą, iż w czasie składania podania, jak również w dacie rozstrzygnięcia sprawy istnieje stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie jego życia, zdrowia lub mienia. Warunkiem udzielenia pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej, jest więc ściśle przez prawo określony związek okoliczności, które występując łącznie stanowią ważną przyczynę uzasadniającą udzielenie pozwolenia. Jedną z tych przesłanek jest stałe zagrożenie życia, zdrowia lub mienia wnioskodawcy, nie może to zatem być okoliczność która występowała w przeszłości, a obecnie już nie występuje, gdyż wówczas brak elementu stałego występowania zagrożenia. Ponieważ wszystkie trzy wymienione przesłanki charakteryzujące zagrożenie (stałość, realność i ponadprzeciętność) muszą występować łącznie, to stwierdzenie, że jedna z nich nie występuje skutkuje tym, że pozostałe przesłanki tracą rację bytu w tym znaczeniu, że nie mogą uzasadniać skutecznie wystąpienia o pozwolenie na broń. Nawet realne i ponadprzeciętne zagrożenie, które nie ma jednak charakteru stałego, a zdarzało się w przeszłości, a obecnie już nie występuje, nie może być uznane za ważną przyczynę udzielenia pozwolenia na broń

do celów ochrony osobistej. Podkreślił to Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 25.06.2015r. o sygn. akt II OSK 2836/13. Groźby natomiast kierowane do funkcjonariuszy Policji wykonujących dane czynności służbowe, nie są również niczym niezwykłym i policjanci często się z nimi spotykają. Pogrożki kierowane do wnioskodawcy, zapewne nie miały charakteru osobistego, zostałyby skierowane do każdego innego funkcjonariusza wykonującego te same czynności służbowe. [REDAKTION] podejmując służbę w Policji liczył się, z tym, że jest ona związana z większym ryzykiem. Winien mieć świadomość, iż wykonując swój zawód naraża się wielu osobom i jest to wręcz naturalna konsekwencja jego pracy. Sam wnioskodawca, jak należy sądzić, nie odebrał sytuacji, jakie z pewnością mogły zaistnieć podczas wykonywania przez niego zadań służbowych, jako groźby karalne. Nie składał bowiem zawiadomień o popełnieniu przestępstw na jego szkodę i nie żądał ścigania ich sprawców, choć niewątpliwie w przypadku gróźb kierowanych bezpośrednio do osoby zagrożonej, ustalenie sprawcy nie należy do czynności szczególnie skomplikowanych. Sądzić należy, że [REDAKTION] ma świadomość tego, kiedy groźby karalne stanowią przestępstwo, chociażby z racji wykonywanego zawodu. Dotychczas żadna z gróźb, jak należy sądzić na podstawie wskazanych przez wnioskodawcę informacji, nie została zrealizowana. Również nie wykazał w trakcie postępowania, aby od piętnastu lat pełnienia służby w Policji, zasygnalizowana we wniosku możliwość wystąpienia ataków ze strony przestępców, także w czasie wolnym od pracy, miała kiedykolwiek miejsce. Także dane osobowe wnioskodawcy, z którymi zapoznaje się osoba przejmowana podczas realizowania służby konwojowej, nie zostały dotychczas wykorzystane, a co za tym idzie ich jawność nie wpłynęła na bezpieczeństwo [REDAKTION]

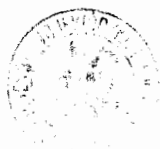
[REDAKTION] Organ Policji bierze pod uwagę przede wszystkim realność i stałość zagrożenia dla życia i zdrowia wnioskodawcy, nie może opierać się tylko na obawach czy jego hipotezach, choćby te wynikały z przeświadczenia o istnieniu takiego zagrożenia. Stan zagrożenia ma być stały, realny i ponadprzeciętny, toteż subiektywne odczucie zagrożenia wnioskodawcy niewątpliwie może powodować dyskomfort funkcjonowania w życiu codziennym, jednakże nie uzasadnia posiadania broni palnej bojowej do ochrony osobistej. Gdyby bowiem przyjąć odmienny punkt widzenia za prawidłowy, czego w istocie oczekuje wnioskodawca, organ Policji zobowiązany byłby wydać pozwolenie każdemu funkcjonariuszowi Policji, który wystąpiłby z takim wnioskiem powołując się na istnienie uwarunkowań wynikających z funkcjonowania w danym środowisku zawodowym, bądź też na kierowanie pod jego adresem gróźb rodzących obawy, co niewątpliwie byłoby sprzeczne z intencją ustawodawcy, którego założeniem i celem było wydawanie tego rodzaju pozwoleń w sytuacjach istnienia stałego, realnego i ponadprzeciętnego zagrożenia.

[REDAKTION] podczas przesłuchania, jako okoliczności, z których wywodzi istnienie rzeczywistego i szczególnego zagrożenia dla swojego bezpieczeństwa, a które uzasadniałyby wyposażenie go w prywatną broń palną do ochrony osobistej wskazał, na realizowane w ramach służby konwoje międzynarodowe, podczas których do określonego momentu posiadałby broń palną prywatną. Niemniej jednak, funkcjonariusz Policji jest obowiązany wykonywać konwojowanie osób zgodnie z Zarządzeniem nr 360 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie metod i form wykonywania przez policjantów konwojów i doprowadzeń (Dz. Urz. KGP Nr 6, poz. 29, z późn. zm.). Policjanci pełniący służbę konwojową powinni być do niej odpowiednio wyposażeni i uzbrojeni. Jest to niezbędny element, aby prawidłowo zrealizować ciążące na nich obowiązki. Konwojenci zobowiązani są posiadać w służbie wyposażenie i uzbrojenie odpowiednie do specyfiki konwoju, jak również do mogących wystąpić zagrożeń. Stąd, w sytuacji, gdy dany plan konwoju nie przewiduje zaopatrzenia funkcjonariusza w broń palną, nieodpowiednie wydaje się posiadanie broni palnej do ochrony osobistej przez jednego z konwojentów. Zatem,

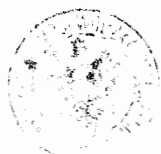
argument wnioskodawcy (posiadanie broni podczas konwoju, w momencie kiedy broń służbowa jest zdeponowana w jednostce Policji), przemawiający za koniecznością wyposażenia wnioskodawcy w broń palną bojową, jest zdecydowanie bezpodstawny. Drugą kwestią, na którą warto zwrócić uwagę, jest chęć deponowania przez [REDAKTOWANO] broni palnej bojowej do ochrony osobistej w Komisariacie Policji Portu Lotniczego Warszawa Okęcie. Funkcjonariusze Policji podczas ubiegania się o wydanie pozwolenia na broń palną, są w pewnym stopniu uprzywilejowani poprzez zniesienie obowiązku przedstawienia aktualnych orzeczeń: lekarskiego i psychologicznego – stwierdzających ich zdolność do dysponowania bronią palną, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów zostali wyposażeni w broń służbową, a nadto zwolnieni ze zdawania egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania broni. Jednakże, owe zwolnienie z egzaminu przed organem Policji, nie zwalnia ich od przestrzegania przepisów dotyczących przechowywania posiadanej broni palnej. Ustawodawca umożliwił zwolnienie z egzaminu funkcjonariuszy Policji zakładając zapewne, iż posiadają już oni znajomość przepisów prawa dotyczących odpowiedniego przechowywania broni palnej. Wobec tego, zamiar deponowania broni palnej do ochrony osobistej w jednostce Policji przez wnioskodawcę budzi wątpliwość, bowiem osoba posiadająca pozwolenie na broń, zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o broni i amunicji, jest obowiązana broń i amunicję przechowywać i nosić w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób nieuprawnionych. Natomiast zgodnie z § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. z 2014r., poz. 1224) broń i amunicję przechowywać należy w urządzeniach spełniających wymagania, co najmniej klasy S1 według normy PN-EN 14450. Istnieje rzecz jasna możliwość deponowania broni palnej w depozycie właściwej jednostki Policji, lecz w ściśle określonych przypadkach, do których nie wlicza się sama chęć pozostawienia broni ze względu na wykonywanie czynności związanych z pełnieniem służby konwojowej.

Jak już zauważono w przytoczonych powyżej wyrokach sądów administracyjnych, funkcjonariusze Policji mogą być zaliczani do grupy osób o większym ryzyku zagrożenia zamachu na życie lub zdrowie, jednakże jest ono wkalkulowane w ryzyko zawodowe. Dlatego też, ustawodawca wyposażył ich w broń palną służbową, którą winni nosić podczas wykonywania obowiązków służbowych. Bronią tą mogą dysponować w myśl Zarządzenia nr 24 Komendanta Głównego Policji z dnia 21 lipca 2015 r. w sprawie szczegółowych zasad przyznawania i użytkowania broni palnej przez policjantów (Dz. Urz. KGP z 2015, poz. 57) nie tylko po służbie, ale również podczas urlopu wypoczynkowego, czy też zwolnienia lekarskiego. Wnioskodawca, w złożonym podaniu zaznaczył, iż ustawa o Policji określa przypadki, w których jest zobowiązany zdać broń służbową, co powoduje pozbawienie go możliwości obrony. Jak wynika z protokołu przesłuchania z dnia 18.12.2015r., broń służbową wnioskodawca przechowuje w miejscu zamieszkania, jednakże podczas pobytu na urlopie wypoczynkowym broń zdaje do jednostki Policji. Zgodnie z przytoczonym powyżej zarządzeniem, [REDAKTOWANO] nie jest zobowiązany do zdawania broni służbowej w czasie urlopu wypoczynkowego. W ocenie organu, osoba powołująca się na występowanie ponadprzeciętnego zagrożenia jej życia lub zdrowia, nie rezygnuje z możliwości zapewnienia sobie bezpieczeństwa przy pomocy broni służbowej, także w czasie wolnym od pracy, przy tym zakładając, że zagrożenie takie realnie występuje. Zatem, nie jest wiarygodnie przeświadczenie wnioskodawcy, iż broń palna jest niezbędna do zapewnienia mu bezpieczeństwa, bowiem sam nie przedsięwziął wszelkich możliwych środków do zapewnienia sobie ochrony. Subiektywne przekonanie o istnieniu zagrożenia, w świetle obowiązujących przepisów nie jest wystarczającą przesłanką do wydania pozwolenia na broń palną bojową do ochrony osobistej.

Odnosząc się natomiast do planowanego odejścia [REDAKTOWANO] w niedługim czasie na emeryturę, w związku z nabyciem praw emerytalnych, zasygnalizowanym podczas przesłuchania w dniu 18.12.2015r., wskazać należy, iż ustawodawca w przepisie art. 10 ust. 3 pkt 1 ustawy o broni i amunicji, mówi o zagrożeniu realnym, co oznacza, że podstawą przyznania pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej, nie mogą zostać zagrożenia hipotetyczne, mogące wystąpić w bliżej nieokreślonym czasie. Organ administracji orzeka w sprawie na podstawie stanu faktycznego i prawnego istniejącego w dacie wydania decyzji. Dlatego też, sam zamiar zwolnienia ze służby w Policji (wyłącznie planowany, nieokreślony konkretną datą), czy tylko nabycie uprawnień emerytalnych z tytułu piętnastoletniego okresu pełnienia służby, nie tworzą podstaw do przyznania stronie prawa do prywatnej broni bojowej do ochrony osobistej. Obecnie wnioskodawca nadal pełni służbę w Policji i przysługuje mu broń służbowa do odparcia ewentualnego zamachu na jego życie lub zdrowie na służbie. Z kolei sama służba w Policji, czy też innych formacjach uzbrojonych i wynikające z tego tytułu zagrożenie dla funkcjonariuszy, nie oznaczają takiego zagrożenia dla życia i zdrowia, które uzasadniałyby automatyczne wydawanie im indywidualnych pozwoleń na broń palną bojową. Bezspornym jest, iż osoba ubiegająca się o wydanie pozwolenia na posiadanie broni palnej może powołać każdą okoliczność, która jej zdaniem wskazuje na zagrożenie jego osobistego bezpieczeństwa. Wnioskodawca, z pewnością należy do grona osób mających niskie poczucie bezpieczeństwa, co zaznaczył w złożonym podaniu, informując, że posiadanie broni palnej bojowej do ochrony osobistej, będzie stwarzało poczucie bezpieczeństwa dla niego oraz jego bliskich, oraz pozwoli obronić się w przypadku ataku. Niemniej jednak, organ Policji nie wydaje pozwolenia, każdemu kto chciałby posiadać broń do ochrony osobistej, tylko dlatego, że ma niskie poczucie bezpieczeństwa z racji wykonywanego zawodu, bądź też innych powodów.

Ustosunkowując się do opisanej przez wnioskodawcę sytuacji związanej z groźbami karalnymi kierowanymi przez nieznaną mężczyznę podczas drogi do pracy pociągiem na przełomie 2013/2014 roku, warto zauważyć, że wbrew zapewnieniom nieznaną mężczyznę do dnia dzisiejszego, jak wynika z zebranego materiału dowodowego, żadna z kierowanych groźb nie została spełniona. Co więcej, [REDAKTOWANO] o kierowanych groźbach informował swojego przełożonego, co potwierdzone zostało przez dyrektora Biura Operacji Antyterrorystycznych Komendy Głównej Policji w piśmie z dnia 24.11.2015r. Pomijając rozbieżność pomiędzy wskazanym okresem kierowanych groźb w stosunku do [REDAKTOWANO] przez wnioskodawcę- na przełomie 2013/2014, natomiast według przełożonego w latach 2012-2013 stwierdzić należy, iż zalecenie przełożonego wnioskodawcy o zmianie środka transportu i godzin dojazdów i powrotów z pracy było skuteczne i wystarczające (co stwierdził podczas przesłuchania również wnioskodawca). W ocenie organu, w sytuacji, gdyby przełożeni wnioskodawcy, posiadający wiedzę o kierowanych groźbach karalnych wobec swoich podwładnych, uznawali je za realne zagrożenie życia i zdrowia, podjęliby zapewne działania mające na celu ochronę ich bezpieczeństwa. W kwestii dotyczącej zmiany środka transportu ponownie na pociąg, ze względu na trudną sytuację finansową, wskazać należy, że [REDAKTOWANO] w przypadku poczucia zagrożenia, podobnie jak i każda inna osoba - może nabyć w koncesjonowanych punktach obrotu bronią i amunicją takie rodzaje broni, lub środki służące do ochrony osobistej, które w sposób wystarczający pozwolą na zapewnienie ochrony, a na posiadanie których nie jest wymagane pozwolenie na broń. Środki takie są szczegółowo wymienione w ustawie o broni i amunicji i mogą to być, np. paralizatory elektryczne o średniej wartości prądu w obwodzie nieprzekraczającej 10 mA, lub ręczne

miotacze gazu obezwładniającego, które dodatkowo wzmocniłyby poczucie bezpieczeństwa wnioskodawcy.

Biorąc także pod uwagę wskazane przez wnioskodawcę zniszczenie mienia poprzez urwanie lusterek w pojeździe będącym jego własnością, przez nieznaną osobę w porze nocnej na [REDAKCYJNE] zauważyć należy, iż wskazana okoliczność nie świadczy o istnieniu stałego, realnego i ponadprzeciętnego zagrożenia życia lub zdrowia, jest natomiast ukierunkowana na uszkodzenie mienia wnioskodawcy. Wprawdzie dokonano uszkodzenia pojazdu na jego szkodę, to jednak nie tworzyło to sytuacji dla niego niebezpiecznej, gdyż dokonana została pod jego nieobecność i miała charakter raczej chuligański. W przypadku ubiegania się o broń do ochrony osobistej zagrożenie musi być ukierunkowane na życie lub zdrowie w sposób bezpośredni, a nie poprzez mniejszą lub większą możliwość dokonania zamachu na mienie. Zauważając, że zagrożenie mienia również stanowi przesłankę do wydania pozwolenia na broń (jeżeli jest stałe, realne i ponadprzeciętne) ustawodawca wyodrębnił to w innej jednostce redakcyjnej tj. art. 10 ust. 2 ustawy o broni i amunicji, celu ochrony mienia (i osób), niż w przypadku celu ochrony osobistej. Czym innym jest więc ochrona osobista, a więc ochrona własnego życia i zdrowia przed bezprawnym zamachem naruszającym te dobra, a czym innym ochrona życia i zdrowia innych osób i mienia (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 21.11.2012r. o sygn. akt. II SA/Wa 1571/12). Posiadanie pozwolenia na broń nie uchroniłoby strony przed pojawieniem się tego typu sytuacji, chociażby z tego powodu, iż było ono nieprzewidywalne oraz zaistniało podczas jego nieobecności. Co więcej, uznać należy, że uszkodzenie mienia wnioskodawcy miało charakter incydentalny i nastąpiło kilka lat temu (2011 rok). Zagrożenie natomiast życia, zdrowia lub mienia stanowiące ważną przyczynę posiadania broni, o którym mowa w przywołanym wyżej przepisie, aby można było uznać je za stałe, musi się przejawiać permanentnością i aktualnością, a nie nacechowana subiektywnością, natomiast ponadprzeciętność nie może sprowadzać się do sytuacji hipotetycznej, lecz musi być nadzwyczajna i niepowszednia (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2012 r. o sygn. akt II SA/Wa 621/12).

Nawiązując zaś do ostatniego zdarzenia wskazanego przez wnioskodawcę, a mianowicie z listopada 2015 roku, gdzie podczas powrotu z pracy został „zaczepiony” przez grupę mężczyzn, będących pod wpływem alkoholu, stwierdzić można, iż jak sam zaznaczył w toku prowadzonego przesłuchania w charakterze strony, była to zwykła „zaczepka”. Także fakt niezgłoszenia tego zdarzenia organom Policji wskazuje, iż nie przywiązywał do tego zdarzenia nadmiernej wagi w kontekście zagrożenia swojego życia i zdrowia. Utwierdza to organ Policji również w przekonaniu, iż nie odczuwa on faktycznego zagrożenia ze strony osób posiadających wiedzę, iż jest funkcjonariuszem Policji, ponieważ nie zostały przedsięwzięte przez niego stosowne przewidziane prawem kroki, by je usunąć poprzez zgłoszenie o zdarzeniu organom Policji.

W toku prowadzonego postępowania organ wydający pozwolenia na broń uznał, że powoływane przez stronę okoliczności nie stanowią podstawy do uznania występowania realnego i rzeczywistego zagrożenia zamachu na życie lub zdrowie, uzasadniającego potrzebę posiadania broni przedmiotowego rodzaju. Pozwolenie na broń bojową do ochrony osobistej nie jest wydawane „na wszelki wypadek”, a jedynie wtedy, gdy stan faktyczny sprawy potwierdza istnienie realnego, stałego i ponadprzeciętnego zagrożenia dla życia i zdrowia wnioskodawcy. Możliwość prewencyjnego oddziaływania broni w stosunku do potencjalnych sprawców ewentualnych czynów bezprawnych w bliżej nieokreślonej przyszłości, nie są okolicznościami wskazującymi na stan osobistego zagrożenia życia lub zdrowia wnioskodawcy. Dodać trzeba, iż zarówno w czasie realizacji zadań służbowych, jak i w czasie po służbie [REDAKCYJNE] nie znalazł się w sytuacji realnego zagrożenia

życia lub zdrowia. Wykonywanie zadań służbowych jest obciążone ryzykiem zagrożenia zamachu ze strony świata przestępczego, ale nie jest to zagrożenie ponadprzeciętne na tle innych funkcjonariuszy, którzy wykonują bądź wykonywali zadania podobne. Podkreślić w tym miejscu należy, iż wymóg „ponadprzeciętności”, o którym mowa w art. 10 ust. 3 pkt 1 ustawy o broni i amunicji musi być odniesiony do konkretnego środowiska (wyrok WSA w Warszawie z dn. 30.03.2012r. o sygn. akt II SA/Wa 2603/11) ustalonego według określonych cech relatywnych, nie zaś względem ogółu obywateli. Z kolei stopień zagrożenia musi być proporcjonalny, tak aby wydanie pozwolenia na broń było odpowiednim środkiem obrony przed nim. I tak, dyrektor Biura Operacji Antyterrorystycznych KGP, w odpowiedzi na pismo, jednoznacznie stwierdza, iż stan zagrożenia [REDAKCYJA] nie wyróżnia go spośród innych funkcjonariuszy wykonujących te same zadania, co więcej sam wnioskodawca podczas przesłuchania zeznał, że wobec wszystkich funkcjonariuszy Biura Operacji Antyterrorystycznych KGP istnieje takie samo zagrożenie życia lub zdrowia, nie wyróżniając siebie pod tym względem w żaden sposób.

Obowiązujące przepisy ustawy o broni i amunicji, stanowiące podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, mają na celu wprowadzenie reglamentacji w zakresie możliwości dysponowania bronią. Decydując o wydaniu, bądź odmowie wydania pozwolenia na broń należy wnikliwie zbadać wszelkie okoliczności i wydawać pozwolenia w sytuacji, gdy życie, zdrowie lub mienie wnioskodawcy jest obiektywnie, realnie i stale zagrożone. Subiektywne poczucie zagrożenia nie może stanowić przesłanki decydującej o prawie do posiadania broni. Podkreślił to Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku w sprawie sygn. akt III SA 1857/01, wskazując cyt. (...) *brak poczucia bezpieczeństwa z różnych powodów deklaruje wiele osób. Nie oznacza to jednak obowiązku wydania pozwolenia na broń każdemu, kto o takie pozwolenie wystąpił.* Komendant Wojewódzki Policji z siedzibą w Radomiu podejmując decyzję uznał, że zagrożenie na jakie [REDAKCYJA] powołał się w swoim wniosku, ma charakter subiektywny, a ubieganie się o prawo posiadania broni palnej bojowej do ochrony osobistej jest działaniem profilaktycznym. Co jednak ważne, jak już wspomniano [REDAKCYJA] nie wykazał, aby kiedykolwiek znalazł się w sytuacji zagrożenia uzasadniającego użycie broni. Jej posiadanie dawałoby mu jedynie psychiczne poczucie bezpieczeństwa. Broń nie stanowi jednak powszechnego narzędzia oddziaływania prewencyjnego, toteż pozwolenia na broń palną bojową nie wydaje się w sytuacji, gdy poczucie zagrożenia ma charakter subiektywny, a nie realny i ponadprzeciętny.

Mając na względzie przytoczone argumenty oraz obowiązujące uregulowania prawne, po wnikliwej analizie zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego, Komendant Wojewódzki Policji z siedzibą w Radomiu postanowił orzec jak na wstępie.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 kpa służy odwołanie do Komendanta Głównego Policji za pośrednictwem Komendanta Wojewódzkiego Policji z siedzibą w Radomiu w terminie 14 dni od daty doręczenia.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt.2 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej /Dz.U.2006 nr 225 poz. 1635/ wnioskodawcy przysługuje zwrot opłaty skarbowej w wysokości 242 złotych wniesionej na konto Urzędu Miejskiego w Radomiu.

Przepis art. 9 ust. 2 ustawy o opłacie skarbowej stanowi, że zwrot opłaty następuje na wniosek strony. Wniosek należy skierować do Urzędu Miejskiego w Radomiu- Wydział Budżetu i Podatków, 26-600 Radom, ul. Kilińskiego 30.

Opłata nie podlega zwrotowi po upływie pięciu lat licząc od końca roku, w którym została dokonana /atr.9 ust.3 ustawy o opłacie skarbowej/.

Komendani Wojewódzki Policji
z siedzibą w Radomiu
z upoważnienia
I Zastępca
Komendanta Wojewódzkiego Policji
z siedzibą w Radomiu
insp. Marek Świszcz

Wykonano w 2 egz.:

Egz. Nr 1

zam. [REDACTED]

Egz. Nr 2 – a/a